

دگردیسی

لحاف دوزی حوالی نقطه پایان!

«لحاف دوزی»... متولد دهه ۵۰ و ۶۰ و قبل تر که باشی حتماً این جمله برایت آشناست و تداعی کننده مردی دودخه‌سوار، کوتاه‌قد و درشت جثه با کلاه نمدی که پیراهن‌های زیادی روی هم پوشیده و در نهایت برای اینکه پوشش مردانه‌اش کامل و مناسب برای حضور در فضای اجتماع باشد کنی که دکمه‌هایش به‌زور به هم می‌رسد را به تن کرده‌است. ابزار کارش چیزی شبیه تیر کمان بود و مابقی لوازم مانند سوزن، نخ، انگشتانه و دیگر ابزار خیاطی را درون خورجین دوطرفه‌ای که ترک دودخه‌خاش قرار داده بود، می‌گذاشت. قدیم ترها که اول صبح عمو لحاف‌دوز دودخه‌سوار در کوچه پس کوچه‌های شهر داد می‌زد: «لحاف دوز به»، «خانواده‌های دختردار که یکی از دغدغه‌هایشان تهیه جهیزیه و دودختن لحاف و تشک برای عروس بود از مشتری‌های پروپاقرص لحاف‌دوزها بودند. از تزئین لحاف و پتو باغچه‌گل‌های رنگی پارچه‌ای گرفته تا منجوق و پولک‌های رنگارنگ که به نوشته درشت «پیوندتان مبارک» که روی لحاف نوشته‌شده بود رنگ و لعاب شادی می‌داد. در آن روزها که زندگی حال و هوای دیگری داشت، همین‌زنده بودن رسم رسومات سنتی کاروبار عمو لحاف‌دوز را حسایی سکه کرده بود. این روزها اما از نسل قدیم لحاف‌دوزان تعداد انگشت‌شماری باقی مانده‌اند که قطعه‌انفرزندانشان تمایلی برای اشتغال در حرفه پدران خود دارند نه کسی تصمیم می‌گیرد که شغل لحاف‌دوزی را برای آینده خود انتخاب کند. از طرفی با پیشرفت روزافزون فناوری، موتورهای برقی جای کمان پنجه‌زنی را گرفته‌است و به دلیل توسعه صنعت نساجی و تولید انواع پتوها و لحاف‌های دستگاهی متنوع و رنگارنگ این حرفه رو به انقراض و فراموشی است.

خیلی‌ها لحاف دوزی را شغلی رو به فراموشی می‌دانند. این به آن خاطر است که با گسترش ابزارهای ماشینی، صنعت دستی لحاف دوزی و تشک دوزی به مرور محدود شده و پتو، لحاف و تشک‌های فنی تولید کارخانه‌های مدرن جای دست ساخته‌های بنبه‌زن و لحاف دوز سنتی را گرفته‌اند. با این حال بسیاری از قدیمی‌های این شغل معتقدند با حمایت دستگاه‌های دولتی می‌توان صنعت دستی لحاف دوزی را احیا کرد. طبق البته هنوز هم می‌توان ردپایی از هنر لحاف‌دوزی را که گویای فرهنگ اصیل ایرانی است در محلات قدیمی تهران و دیگر شهرها و بیشتر در روستاها مشاهده کرد، رد پای که اگر به سرنخی برای احیای و حفظ این شغل و هنر سنتی متصل نشود، برای همیشه در هیاهوی رشد صنعت و رواج مدرنیته رنگ خواهد باخت. هنر لحاف‌دوزی گویای فرهنگ اصیل ایرانی است که باید با حمایت و توجه مسئولان میراث فرهنگی حفظ شود و صاحبان این حرفه برای اشتیاقی بیشتر به کار نیز مورد حمایت قرار گیرند.

پرتوجفتایی

روزنامه‌نگار

● درانتخاب

شغل

حواسمان

باشد که اسیر

کمال‌گرایی

نشویم،

خطرات

شغل مورد

نظرمان را در

نظر بگیریم،

پیشانی

ذهن‌مان را

کنترل کنیم،

در مورد

ورود و

خروجی

مشاغل دچار

اشتباه نشویم

و در نهایت

علاقه‌مندی

خود را

تشخیص

دهیم

یک انتخاب حیاتی

گزارش

«دوست داری در آینده چه کاره شوی؟» این یکی از نخستین سؤالاتی بود که وقتی بزرگ شدیم و پا به مدرسه گذاشتیم از ما پرسیده شد؛ از پدر و مادر و دوست و آشنا بگیر تا معلمان و همکلاسی‌های مان. سؤالی که بی‌روبرگرد روزی از روزهای تحصیل موضوع انشایی بود که معلم روی تخته می‌نوشت و ما را با اساسی‌ترین سؤال آن روزهای زندگی مان روبه‌رو می‌کرد.

در دوران کودکی همیشه آرزوهای مشابه داشتیم، پزشکی، خلبان، معلم و شغل‌هایی شبیه به اینها. اما واقعیت آن چیزی نبود که در رؤیاهای کودکی‌مان قد می‌کشید و جاجوش می‌کرد. دبیرستانی که شدید انتخاب شغل نه‌فقط یک سؤال و موضوع انشاء که یک تصمیم اساسی به شمار می‌رفت. حالا وقت انتخاب بود و یافتن شغلی که دوستش داشته و در آن مستعد باشیم، کار آسانی نبود. در گام نخست تصورمان این بود که باید شغلی را برای آینده خود برگزینیم که به آن علاقه داریم. اما به راستی آن حرفه‌ای که به آن علاقه داشته باشیم ریشه در کدام بخش روح و تفکر ما داشت؟

اسیر کمال‌گرایی نشو!

در گذشته و در بخش عمده‌ای از تاریخ بشر، مسأله

علاقه به هیچ‌وجه مطرح نبود و بشر باید کاری می‌کرد که ضروری بود. کارهایی مانند شخم زدن زمین، پرورش حیوانات، کار در معدن، شکار و... اما با آمدن مدرنیته این مناسبات نیز تغییر کرد و امروزه به دلیل «ایدئولوژی نوین کار و شغل» دیگر هر فردی می‌تواند به شغلی فکر کند که هم از آن پول دربیآورد و هم رضایت درونی‌اش را تأمین کند.

در دنیای امروز کار خوب، اساساً کاری محسوب می‌شود که ژرف‌ترین بخش‌های خویشتن ما را به کار گیرد. به عبارت دیگر؛ ما را علاقه‌مند به کار کردن کند. اما یک مسأله همیشه وجود داشته است. اینکه ما ناچاریم همزمان در پی دستیابی به دو خواسته بسیار بغرنج باشیم، در حالی که این دو خواسته تقریباً به هیچ‌وجه لزوماً با یکدیگر همخوانی ندارند. ما نیاز داریم هم روح‌مان را سیراب سازیم و هم مخارج و جوه مادی زندگی را فراهم آوریم.

بنابراین همزمان باید به این دو جنبه فکر کنیم. باید مهارت‌ها، اطلاعات و هدف‌هایی کسب کنیم که در این مسیر به ما کمک کنند تا بتوانیم شغلی به دست بیاوریم که هم مورد علاقه‌مان باشد و هم پاسخگوی نیازهایی که داریم. حال مرحله مهمی از راه می‌رسد؛ مرحله‌ای به نام جست‌وجو! در این بین، باید حواس‌مان باشد که اسیر کمال‌گرایی نشویم، خطرات شغل مورد

نظرمان را در نظر بگیریم، پریشانی ذهن‌مان را کنترل کنیم، در مورد و ورود و خروجی مشاغل دچار اشتباه نشویم و در نهایت علاقه‌مندی خود را تشخیص دهیم. باید بیش از هر چیز حواس‌مان باشد که از خواب و رؤیا فاصله بگیریم و با دیدی واقع‌گرایانه به اطراف نگاه کنیم.

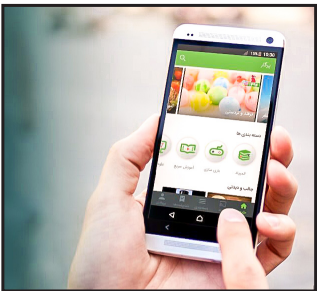
درست است دیدن یک فضا‌نورد که مشغول انجام کارهای خارق‌العاده است جذابیت زیادی دارد اما این شغل برای اکثریت ما اصلاً امکان‌پذیر نیست. هر فردی باید بر اساس شناخت و ویژگی‌های شخصی خودش به انتخاب شغل بپردازد. ضمن اینکه شناخت شغل نیز موضوع مهمی است و نباید آن را نادیده بگیریم.

خونسرد باش!

کاملاً منطقی و حتی نشانه سلامت است که استعدادهای خویش را شناسیم و ندانیم آن‌ها را چگونه به کار بگیریم. طبیعت انسان آنقدر پیچیده، توانایی‌های هر فرد آنقدر غامض و به سختی قابل تعریف دقیق و اقتضانات زمانه آنقدر بی‌ثبات است که کشف بهترین همخوانی بین یک فرد و یک شغل، با اینکه چالشی خطیر و البته بسیار مشروع است، مستلزم میزان بالایی از فکر، کاوش و کمک دانایان است و چه بسا سال‌ها ذهن ما را به خود مشغول کند.

نوپا

پُرکار مثل «پرگار»

یکی از پدیده‌های عصر حاضر که به نوعی جذبی از ملزومات زیست امروزی به شمار می‌رود پدیده «آموزش آنلاین» است. این روزها و با پیشرفت تکنولوژی و ورود به عرصه اینترنتی شدن، دیگر برای یادگیری و آموزش‌های علمی و مهارتی نیاز به

حضور فیزیکی در کلاس و ارتباط چشم در چشم با اساتید و معلمان نیست. حالا دیگر با فشردن چند دکمه و متصل شدن به فضای وب می‌توان مهارت‌های متعدد را فرا گرفت و در زندگی به کار برد. از همین رو «آموزش آنلاین» یکی از محورهای محبوب در بین پدیدآورندگان استارت‌آپ‌ها به شمار می‌رود. استارت‌آپ «پرگار» در همین گروه قرار دارد. ارائه خدمات آموزشی به صورت آنلاین هدف و محور اصلی این استارت‌آپ به شمار می‌رود. با دریافت فایل این نرم‌افزار و نصب آن در گوشی‌های همراه هوشمند و یا ورود به وب سایت آن می‌توان به بخش آموزش آن وارد شد. ابتدا در بخش ثبت نام اطلاعات اولیه کاربر ثبت می‌شود، پس از تأیید عضویت کاربر، هر فرد می‌تواند وارد فضای دسترسی به بخش آموزش شده و با یافتن سرفصل، مبحث و یا حوزه مورد نظر خود از ویدئوهای مرتبط استفاده کند.

«پرگار» در واقع ارائه دهنده ویدئوهای آموزشی مختلف است که مخاطبان آن می‌توانند از آن‌ها استفاده کنند و به یادگیری علم و مهارت بدون نیاز به حضور در کلاس درس و صرف وقت و هزینه‌های اضافی رفت و آمد، از راه دور بپردازند. این استارت آپ مجموعه‌ای کامل از ویدئو در زمینه‌های متعدد مانند برنامه‌نویسی، بازی‌سازی، آموزش آکادمیک، کسب و کار، آموزش‌های مقاطع مختلف تحصیلی، سرگرمی، مطالعاتی و سبک زندگی را در اختیار مخاطبان و کاربران خود قرار می‌دهد. کلیه آموزش‌ها در نرم‌افزار دیجیتالی پرگار از تکنولوژی هوشمند تطابق با سرعت اینترنت بهره می‌برند و همه کاربران با سرعت های مختلف می‌توانند از امکانات این برنامه استفاده کنند.

لنگرگاه

«خانه‌قصه» کجاست؟

بچه که بودیم هر شب ساعت ۹ به ذوق شنیدن «قصه‌شب» رادیو می‌رفتیم توی رختخواب و درست از زمان پخش لالایی، با نوای «گنجشگ لالا، سنجاب لالا...»، پدرمادرهایمان هم برای شنیدن قصه سکوت می‌کردند. بچه‌های امروز اما نه با رادیو آشنایی

چندانی دارند و نه از لذت چرخاندن پیچ آن و تغییر امواج بهره می‌برند. این روزها اگر والدین به هر دلیل و بهانه‌ای برای بچه‌ها قصه تعریف نکنند کودکان در دنیایی بدون قهرمان‌رها می‌شوند. کودکان بدون قصه نمی‌توانند تخیل کنند و مجبور می‌شوند با دنیای آدم بزرگ‌ها دست و پنجه نرم کنند و همین امر موجب می‌شود در آینده درک کافی از واقعیات و مشکلات پیش‌رو نداشته باشند. ممکن است شما هم جزو والدینی باشید که به هر دلیل از جمله کمبود وقت، خستگی و... برای کودکان قصه نمی‌خوانید «خانه‌قصه و افسانه» به شما کمک خواهد کرد. «خانه قصه و افسانه» مرکز تحقیقاتی است که از سال ۱۳۹۱ با هدف کمک به ثبت، شناخت و ترویج افسانه‌ها و قصه‌های ایرانی برای کودکان و نوجوانان فعالیت خود را آغاز کرده است.

در این مرکز سعی شده به شیوه‌های مختلف نمادهای فرهنگی، اسطوره‌ها، شخصیت‌های افسانه‌ای، داستان‌های بومی و افسانه‌های محلی مورد بررسی و تحلیل قرار بگیرد و در قصه‌ها و روایت‌ها به آن‌ها به شکل و شمایلی نوین و نوآورانه پرداخت شود. این خانه شامل پنج زیرمجموعه قصه‌گویی، پژوهش، افسانه‌های ایرانی، قصه‌های عاشقانه و شخصیت‌های افسانه‌ای است. برنامه‌های این خانه به دو قسمت عملی و تحقیقاتی تقسیم شده است.

بخشی از برنامه‌های این خانه آشنا کردن کودکان با افسانه‌ها و قصه‌های ایرانی از راه‌هایی مانند قصه‌گویی، بازی، تئاتر و... است و بخش دیگر فعالیت آن هم بر مطالعه و پژوهش روی افسانه متمرکز خواهد بود که در گروه‌های تحقیقاتی پژوهشی گوناگون مانند گروه جامعه‌شناسی، ادبیات و... انجام خواهد شد.

کاروبار

پرورش گیاهان دارویی

از دیرباز پزشکان طب سنتی، مصرف انواع دم‌نوش‌های گیاهی را روشی مناسب برای درمان برخی بیماری‌ها می‌دانستند. خوب به یاد داریم که مادر بزرگ‌هایمان هم وقتی دچار دل درد و سردرد می‌شدیم یا سرماخوردگی امان‌مان را می‌برد، دست

به کار می‌شدند و با جوشونده‌های متنوع سبب التیام دردها می‌شدند. مصرف دم‌نوش‌ها سابقه طولانی دارد اما از همین دوسه سال قبل و پس از شیوع ویروس کرونا مصرف دم‌نوش‌های گیاهی بیش از پیش رواج پیدا کرد. از این‌رو در حوزه کسب‌وکارهای خانگی و کارآفرینی، پرورش گیاهان دارویی به یکی از فعالیت‌های درآمزا تبدیل شد. پس از آن طبق قانون مصوب جهاد کشاورزی، جواز ساخت رایگان به گلخانه‌های کوچک مقیاس یعنی گلخانه‌ای بین ۵۰ تا ۳۰۰ متر صادر و سبب شد کارآفرینان از این شغل استقبال قابل توجهی داشته باشند. کارآفرین پس از ساخت گلخانه با توجه به معیارهای مناسب، استاندارد و از پیش تعیین‌شده، باید تصمیم بگیرد که چه گیاهی را می‌خواهد پرورش دهد. از آنجایی که دامنه انتخاب نوع گیاه دارویی بسیار فراوان است انتخاب گزینه مناسب ممکن است موجب سردرگمی شود اما تجربه نشان داده است که در این میان گیاهان دارویی پرمصرف و پرخاصیت مانند گیاه کاکوتی، نعنا، آویشن، ریحان و... که حتی می‌توانید به راحتی بافرایند تقطیر به عرق‌های دارویی تبدیل کنید بهترین گزینه برای پرورش در گلخانه خانگی شما هستند.

مشاهدات و تجربیات کارآفرینان در این حرفه نشان می‌دهد پرورش گیاهان دارویی همیشه به سوددهی مناسبی می‌رسد، هرچه که مقیاس گلخانه بزرگ‌تر باشد، عمدتاً تولید محصول بیشتر و در نتیجه سود حاصل از فروش آن هم بالاتر خواهد بود؛ اما نکته مهم این است که برای شروع کار از مقیاس کوچک شروع کرده تا ضریب خطا در پایین‌ترین حد ممکن باشد البته پیش از اقدام خوب است مطالعاتی در خصوص گیاهان دارویی که قصد پرورش آن‌ها را در گلخانه خودتان دارید داشته باشید.